

מקרי כי ציוריו דומים לציורי שגאל, ולכן רק שאל בתמימה: "מי זה שגאל?"

תיאטרון בכורה בירושלים

המחר כבר בא (מאת פרננדו לובן, תיאטרון אורות, ירושלים) הוא הפרי התמידי הראשון של הבירה מזה זמן רב. אולם אימקא, בו הוצג לראשונה השבוע, לא היה מלא. אך הקהל שהיה בו היה מורכב כב כאלהים מושבעים: משפחה של כל כח לשחקנה החביב ביותר עוד לפני שפצה את פיה.

«אם נדבקת למפלגה כדאית», קבע הרעיון המרכזי של המחזה, «כדאיים חייך».

קבע את האימרה אורח חדש, עולה מאר גנטינה שחי תחילה בירושלים, עבר לקיבוץ עין שמר, עוד כהיותו בארגנטינה פירסם לובן שירים וסיפורים: 'המחר כבר בא' הוא מחזהו הראשון.

טרנדית משפחתית. גיבור המחזה

ציור לזין ויצירותיו דמות הנשמה

שלמה שיפמן (קריין קול ישראל פלתיאל בן-לאיש), הוא מושבניק בעל הכרה פועלית פעילה, שהחליט כי מספיק ודי בחיי הכפר. הזמנים השתנו מאז ימי העליה השנייה ואף תם, כיאה לאדם מתקדם, השתנו גם שאיפיו תור.

כמיבעצ מזהיר, הוא עובר מן הכפר אל העיר נדחף קדימה על-ידי מפלגתו עד לכס ראש העיר. תוך כדי כך מצייצות שפתיו שירי מזמור של ציפור הנפש וידי עוסקות בגריפת הון.

אשתו של ראש העיר אינה מסתגלת ל- תנאים החדשים. היא יודעת, למשל, כי ל- כל ראש עיר יש גם אחובה, והבעיה אינה נותנת לה מנוח. אולם הקוק העיקרי בצד שלמה אישה מפלגה הוא בנו, גיבור נכה של מלחמת העצמאות.

חברו של בן, שהפך עתונאי, אומר לפרסם סידרת גילויים מרעושה על מעילות ראש העיר. שלמה מבקש מבנו כי ינסה להשפיע על חברו לגנוז את החומר. הבן מסרב. טר- גדיה משפחתית.

גם המפלגה שומעת על הסידרה. וככל מפ- לגה בלתי-הגונה, מנסה היא למנוע את פיר- סומה. אך היושר וחופש העיתונות מנצחים. שלמה שיפמן מוקע ברבים.

הצגת הבכורה הראשונה של מחזה עברי מקורי שנערכה בירושלים מזה שנים רבות הסתיימה, כשהקורבים מוחים כף והצופים המעטים שלא ידעו בתחילת ההצגה מה צפוי להם, מושכים את כתפיהם בחמלה. כי, כמו בלכת אנגליה של הפתגם, לא יכלה ירושלים לתת יותר משיש לה.

הסיבה העצובה

גיבורי העורה, מחזהו האחרון של אהל, התברר השבוע גם כצנדרך עצובה בדרך התחתית של תיאטרון הפועלים.

ברגע האחרון הודיע התיאטרון כי ההצגה שנועדה להתקיים בירושלים בוטלה, נתן להבין כי הסיבה היתה חוליים של שחקנים. הסיבה האמיתית העצובה: בכל הבירה לא נמכרו יותר מ-20 כרטיסים.

מחור חלום והילולה

לונדון פסטיבל בלג סיפק לצופים הישראליים השבוע את אותן החוויות שנקשרו במוחם עם עולם-הקסמים של הבלט.

מן השורה הראשונה של יציע הבימה ב- תיאטרון חזן משה שרת וחבר השגרירים, לבושים מעילים לבנים ומכנסים שחורים, בהצגת הבכורה, ממש כשם שנהוג במאורעות דומים באולם בולשוי המוסקבאי.

הסליפידים, חלום ללא-עלילה, על פי מר- סיקה של שופן, ומחולות הפולובצ'יט, הילולה פראית של שבת אסיאתי, על פי מוסיקה של בורודין, נראו בדיוק כמהדורה תלת-מימדית של סרט הוליבודי. לא יותר מסעיר.

אך כרגע שעלה המסך על הקטע השלישי, ניתן להבין בלס מהו. אטיודים הוא סידרה ארוכה של תרגילי בלס המצטרפים, בסופו של דבר, למחול מדהים ביופיו, בקצבו ו- בנקיון ביצועו.

להלקה, הראשונה שהציגה בישראל תוכ-

למה לא, בעצם? אחר מהם הוא בלונדי אוחז במכחול, והשני רוצה לאחוז בנשק, להיות קצין בצה"ל. מדבריהם נשמע כי העיר אצלם הוא יפה במיוחד לאור ירח בעיקר כאשר נערכים בו קומ-צ'ים בהם שותים קפה ומצ'ובטים עד אור השחר.

***

אינטליגנטי!

הצגות: **החובבות: בחורים**

היא דווקא איננה משועממת והחיים לא נמאסו לה. (973/934) היא נערה המודה, כבת 21, כיגרת גימנסיה ושרות בתל האוויר. חובבת בחורים, מוסיקה, ריקודים, הצגות ושגעונות.

היא סבורה שיהיה זה משעשע לקבל

קריאתי הנואשת לעזור לי לרכוש ידידים והצלחה בחברה, החלה כבר נושאת פרי. בחור טוב הטוען שהוא מהחברה הטובה, חמל עלי ושלח לי כמה ביטויי סלג, שאחדים מהם טובים למדי, אחדים ככה-ככה.

הריני מעבירה אותם לידיעת הבורים כמוני, ומקוה לקבל נוספים.

חיה רעה — כינוי שאפשר להשתמש בו בכל הזדמנות, לפי מצב הרוח.

בול משוגע — גורף לקלף משוגע.

בולאי — אחד שיש לו בול משוגע.

מספר מוח — כינוי חיבה לחתיכה.

להצטדק — מלה הניתנת לשימוש בכל הנסיבות והזמנים. החל בהבעת דעה בענייני מין וכלה בצינון על ארוחה רשנה.

ביוונגר — ברנש שעושה ביוונות.

זבו — מלת יחס הניתנת לשיבוץ בכל שיחה אינטלקטואלית.

בא לו — במקום הולך לו.

יחד עם זה הוא רוצה גם חוש הומור וכמובן — נחמדה. הודו-דואן האינטלי- גנטי לא שכח לציין שהוא יפה תואר.

***

דווקא לא

רוב הכותבים אלי, טוענת (973/940), נשמעים כאנשים מושלמים. כך, על כל פנים, היו רוצים להיחשב. היא עצמה רוצה להיות מקורית: להתכתב עם מי שהו שבהחלט לא היה מושלם. כל שידרש ממנו הוא להיות מעל לגיל 25, נכון ובעל כושר כתיבה. היא אפילו לא ציינה שעליו להיות נחמד או משהו בוד- מה לכך.

הוא יכול להיות מכל נקודה בארץ, אליה מגיעה מכונת הדואר.

***

אני הגבר

(973/941) על עצמו:

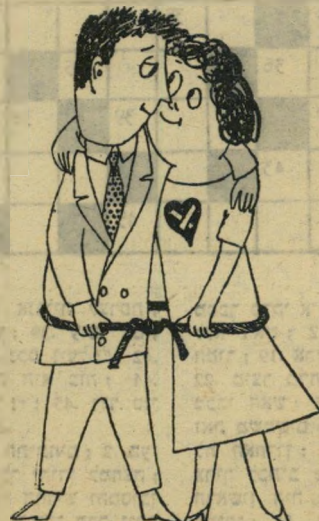
«הגני גבר בן 33 שהספיק להכיר את החיים על היפה והמכוער שבהם, והרוצה להתכתב עם כל המין החלש בתנאי שלא יהיה צעירות ירוקה בת 18 ומטה או בעלת נסיון מגוון מדי של 35 ומעלה. משהו בין שני הקצוות. מטרת ההתכת- בות: קשר עם כתובת שבפניה אפשר לגולל מהלב כעיות ודאגות, מצד אחד, ולשתפה ברגשות של שמחה ואושר מצד שני, וגם להתיעץ, במקרה של צו- רך, בכל מיני בע- יות פרטיות.

אין כוונות להיפ- גש אתה. להיפך, ה- אלמוניות מצד שנינו צריכה להקל על הת- כתבות חופשיות».

החבר האוכר

עופרה: חברך

שעזב אותך חזר א- לך ואת מהססת? שטויות. זהו פשוט אחד מאותם הפירו- דים שלא עלו יפה. מה איכפת לך מבטי חברותיך, כל זמן שאת קוראה בעיניו את אהבתו?

מן הקיבוץ אל העיר

קיבוצניקים אינם פנים חדשות במדורי, קיבוצניקיות פחות או יותר כן. אתה מאלה היא (973/936), הרוצה להתכתב דווקא עם תל-אביבי. פרטים על עצמה לא מסרה. את גילה לא קשה לנחש, כיוון שעל הצעיר שיכתוב אליה להיות בין 17 ל-19.

***

סמל משועמם

בקיבוץ נמרץ, ההולם סמל קרבי, מס- פר (973/937) שכ- ל הנערות שהכיר ואף התכתב עמהן עד כה, נמאסו עליו. סמלנו המשועמם רר- צה לקשור קשר מכ- תבים עם הנערה, י- כולה להיות גם חיי- לת, שתעניין אותה. במה בדיוק לא פיר- רט. זה נשמע כמו קריאה להתמודדות. מדוע לא תנסי?

***

עד אור השחר

הפתעות מבטיחים שני קיבוצניקים לנערות שכתובנה להם. (973/938). גר- אה שהם מתכוונים גם להתחדע אליהן.